

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Jaroslava Vlašína ve věci žalobce **J. K.**, zastoupeného Mgr. Pavlem Nádeníčkem, advokátem se sídlem Brno, Průchodní 377/2, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 8. 2015, č. j. 29 Af 53/2015 - 67,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Finanční úřad ve Veselí nad Moravou vydal dne 8. 1. 2007 exekuční příkaz č. j. 595/07/311920/8545 k vymožení vykonatelného nedoplatku žalobce (dále jen „stěžovatel“) na dani z příjmů fyzických osob a na dani z přidané hodnoty, v celkové výši 1.306.069 Kč. Tímto exekučním příkazem uložil stěžovateli tehdejšímu zaměstnavateli jako plátcí mzdy provádět srážky ze stěžovatelovy mzdy. Následně byl stěžovatel odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 25. 6. 2010, č. j. 1 T 366/2004 - 7821, za trestný čin podvodu spočívající v tom, že prostřednictvím České pošty, s. p., odesílal různým podnikatelským subjektům na dobírku za cenu od 998 Kč do 1.398 Kč za kus počítačovou disketu obsahující neúplná znění některých právních předpisů, přestože si tyto podnikatelské subjekty zásilky neobjednaly, navíc neoznačil na zásilkách jejich obsah, aby oběhované subjekty neodmítly na pobočkách České pošty, s. p., převzetí zásilky. Následně jim odmítal vracet uhrazené finanční prostředky, když chtěly tyto nevyžádané zásilky vrátit, čímž se obohatil na úkor poškozených o celkovou částku zhruba 630.000 Kč. Odsouzen byl k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 20 měsíců, byl mu uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 let a k náhradě škody v celkové částce 5.524 Kč. Krajský soud v Brně zamítl usnesením ze dne 7. 12. 2010, č. j. 6 To 451/2010 - 7905, stěžovatelovo odvolání proti odsuzujícímu rozsudku.

Poté, co stěžovatel nastoupil do nového zaměstnání, rozhodl Finanční úřad pro Jihomoravský kraj rozhodnutím ze dne 3. 4. 2013, č. j. 967335/13/3018-05700-701692, o pokračování v daňové exekuci srážkami ze mzdy. Stěžovatel podal návrh na odklad exekuce dle § 181 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), ve znění účinném do 31. 12. 2013, a návrh na zastavení exekuce podle jeho § 181 odst. 2 písm. j), odůvodněný tím, že exekucí má být vymožena daňová povinnost, která vzešla z jeho trestné činnosti, a proto nemůže být příjmem ve smyslu § 3 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Dle názoru stěžovatele postupem správce daně docházelo k legalizaci výnosů z trestné činnosti, a proto bylo třeba probíhající exekuci zastavit a do vydání rozhodnutí o návrhu na její zastavení ji odložit. Finanční úřad pro Zlínský kraj oběma návrhům nevyhověl společným rozhodnutím ze dne 19. 12. 2013, č. j. 1804427/13/3309-25200-705326, s odůvodněním, že stěžovatelem uváděné důvody nebyly dostatečné pro odklad exekuce a nebyl důvod ani pro její zastavení, neboť byly splněny všechny zákonné podmínky pro nařízení daňové exekuce, zejména nezpochybnitelný vykonatelný exekuční titul, vymáhaná částka dosud nebyla uhrazena a právo vymáhat daňový nedoplatek dosud nezaniklo. Daňové povinnosti, pro které byla exekuce vedena, se vztahovaly ke zdaňovacím obdobím let 1998 a 1999, takže s koncem roku 2009 již uplynula dokonce i objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně.

Stěžovatel napadl toto rozhodnutí žalobou ke Krajskému soudu v Brně, který ji zamítl rozsudkem ze dne 31. 3. 2014, č. j. 29 Af 10/2014 - 67, ovšem Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 30. 9. 2014, č. j. 3 Afs 99/2014 - 43, konstatoval, že žaloba byla podána z důvodu chybného poučení stěžovatele o nemožnosti podat odvolání, a proto rozsudek krajského soudu zrušil, žalobu odmítl a věc postoupil k vyřízení Odvolacímu finančnímu ředitelství (dále jen „žalovaný“). Žalovaný odvolání zamítl svým rozhodnutím ze dne 4. 5. 2015, č. j. 12766/15/5100-41453-706611. V něm zdůraznil, že odvolací námitky směřují přímo proti samotnému vyměření daně a jako takové měly být uplatněny v rámci odvolání proti platebním výměřům, kterými byly předmětné daňové povinnosti stanoveny, ovšem v řízení o zastavení exekuce jsou již irelevantní. Tvrzení stěžovatele, že exekuce je vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností, nemůže být důvodem pro zastavení daňové exekuce také proto, že v trestním řízení nebylo jakkoli rozhodováno o stěžovatelových příjmech z oné trestné činnosti. Ostatně stěžovateli nic nebránilo podávat příslušné návrhy proti vyměření daně u správce daně hned poté, co mu bylo v roce 1999 první obvinění sděleno. Mohl napadat i samotný exekuční titul, tedy vykonatelný výkaz nedoplateků sestavený správcem daně dne 28. 1. 2002, neboť prekluzivní lhůta pro vyměření daně vztahující se k posuzovaným daňovým povinnostem za roky 1998 a 1999 uplynula až dne 31. 12. 2002; dne 31. 12. 2008, respektive 31. 12. 2009, pak uplynula též objektivní desetiletá lhůta pro stanovení daně za tyto dva roky.

Toto rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel žalobou, kterou Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 4. 8. 2015, č. j. 29 Af 53/2015 - 67. Krajský soud zopakoval, že exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením. Ve stěžovatelově případě byly splněny zákonné podmínky pro provádění exekuce, zejména existence exekučního titulu, kterým byl vykonatelný výkaz nedoplateků ze dne 28. 1. 2002. Důvody uváděné stěžovatelem v návrhu na odklad exekuce přitom nebyly zákonnými důvody pro povolení odkladu exekuce podle § 181 odst. 1 daňového řádu a míjely se s důvody pro její zastavení podle odst. 2 téhož ustanovení. Krajský soud také připomněl, že například proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za rok 1998 stěžovatel podal řádné odvolání, které bylo následně zamítnuto, čili uplatňoval opravné prostředky podle své vůle. Nic mu tedy zjevně nebránilo uplatňovat řádné opravné prostředky proti rozhodnutím uvedeným ve výkazu nedoplateků nebo rozporovat exekuční titul. Krajský soud také neviděl důvod, proč by probíhající trestní řízení mělo stěžovateli znemožňovat podat návrh na obnovu řízení

pokračování

před uplynutím lhůty podle § 118 odst. 2 a § 119 odst. 4 daňového řádu. Samotná trestní povaha stěžovatelovy podnikatelské činnosti neměla vliv na zdanění příjmů z jeho podnikání, tím spíše pak na odložení či zastavení daňové exekuce vedené pro dosud nezaplacené daňové nedoplatky. Naopak proti samotnému exekučnímu titulu stěžovatel nic konkrétního nenamítal; krajský soud tedy pouze uvedl, že exekuční titul byl vykonatelný a exekuce byla v souladu se zákonem. Stěžovatelovo trestní odsouzení nemělo faktický vliv na splatnost vykázaných daňových nedoplatků, pro které je vedena exekuce.

Stěžovatel napadá tento rozsudek kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle stěžovatele nesprávně a nedostatečně posoudil právní otázku, zda příjmy z trestné činnosti podléhají dani z příjmů a zda lze k vymožení této daně následně vést daňovou exekuci. Krajský soud se dostatečně nevypořádal s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, č. j. 5 Ca 65/2007 - 77, a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 - 50, podle nichž je rozhodnutí požadující podíl na výnosu z trestné činnosti nicotné. Nijak nereflektoval ani na „*rozhodnutí R 53/1974*“, na základě kterého se stěžovatel nemohl dříve bránit a podávat opravné prostředky, neboť až pravomocným rozhodnutím krajského soudu bylo postaveno najisto, že daňová povinnost byla vlastně vyměřena z příjmů z trestné činnosti. Poukazuje také na náleznost Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. I. ÚS 671/2005, podle nějž nelze nikoho hrozbou pokuty nutit k tomu, aby svou součinností umožnil opatření důkazu, který by proti němu mohl být použit v trestním řízení. Stěžovatel opakuje, že odčerpání prospěchu získaného z trestné činnosti je smyslem uloženého peněžitého trestu, nikoli uložení daňové povinnosti, neboť daň se platí tehdy, když dojde k legálnímu zvýšení majetku. K němu ovšem trestnou činností dojít nemůže. Nesprávně byla posouzena i otázka, zda bylo možno podat řádné a mimořádné opravné prostředky, přičemž nebylo přihlédnuto k rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004 - 73. Stěžovatel trvá na tom, že mu právní názor krajského soudu upírá právo na přezkum exekučního titulu v situaci, kdy nemohl využít řádné a mimořádné opravné prostředky v rámci vyměřovacího řízení, neboť by tím byl nucen usvědčovat sám sebe, což je nepřipustné. Jedinou možností obrany tak měl až v rámci exekučního řízení. Měla být přezkoumána také vhodnost a přiměřenost vedení exekuce vzhledem k danému exekučnímu titulu. Navrhuje tedy, aby byl napadený rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti opakuje, že v jeho napadeném rozhodnutí byla řešena toliko otázka, zda je namíste zastavit či odložit daňovou exekuci, naopak námítka směřující proti samotnému vyměření daně již nebylo možné v řízení o zastavení exekuce uplatnit. Trvá také na tom, že důvodem zastavení daňové exekuce ve smyslu § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu nemůže být skutečnost, že je exekuce vedena na daň z příjmů získaných trestnou činností. Námítka týkající se vhodnosti a přiměřenosti vedení exekuce mohl stěžovatel uplatnit v řízení o odvolání proti exekučnímu příkazu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejprve je třeba připomenout, že smyslem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je posoudit, zda byl žalobce zkrácen na svých právech přímo rozhodnutím správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva

nebo povinnosti, nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Stěžovatelova žaloba směřovala proti rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání proti nevyhovění stěžovatelu návrhu na odklad exekuce a návrhu na její zastavení. Tím byl předurčen rozsah soudního přezkumu ze strany krajského soudu, jehož předmětem nemělo být a nebylo nic jiného, než posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti zamítnutí návrhu na odklad a zastavení exekuce a zákonnost řízení, které mu předcházelo. Předmětem kasačního přezkumu ze strany Nejvyššího správního soudu tedy není posouzení zákonnosti vyměření daně, či dokonce celkového přístupu státních orgánů ke stěžovateli, vyvozovaly-li z jeho trestné činnosti kromě důsledků trestněprávních i důsledky daňové.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s tvrzením krajského soudu, že vyměřovací řízení a exekuční řízení jsou oddělená, neboť exekuční řízení není pokračováním nalézacího řízení ani duplicitním nalézacím řízením, jak potvrdil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 9. 2009, č. j. 9 Afs 28/2009 - 124, publ. pod č. 1966/2010 Sb. NSS. Předmětem soudního přezkumu bylo pouze exekuční řízení, respektive pouze konkrétní rozhodnutí učiněné v jeho rámci. Toto vymezení hranic soudního přezkumu je plně v souladu s názorem vyjádřeným v rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2004 - 54, publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS: „*Námitkami proti exekučnímu příkazu proto nelze účinně bržit proti samotnému daňovému nedoplatku, stanovenému samostatným správním rozhodnutím, a rovněž následný soudní přezkum může být zaměřen zejména na vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, na vykonatelnost exekučního titulu, na jeho právní účinnost vůči povinnému apod., nikoliv již na přezkum důvodnosti samotného exekučního titulu. Soudní přezkum proto v těchto případech lze označit za do určité míry omezený a koncentruje se na případné „vybočení“ z řádné a na principu proporcionality založené daňové exekuce.*“ Obdobně již v usnesení ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 - 75, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*je-li u správního soudu napadeno rozhodnutí vydané v další fázi řízení (v řízení exekučním), pak přirozeně soud může zkoumat jen samotnou existenci titulu a vhodnost zvoleného způsobu exekuce, poměr výše pohledávky k ceně exekucí postižené věci apod., navíc za podmínky, že stížnost tvrdí například, že exekuční titul neexistuje, zvolený způsob exekuce není zákonem připuštěn, že cena postižené věci je v nepoměru k výši pohledávky atp. Soud se ve fázi exekučního řízení nemůže zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním vykonatelného výkazu nedoplatků, tedy v řízení vyměřovacím.*“

Zcela mimo tyto hranice tak míří stěžovatelovy námitky týkající se oprávněnosti vyměření daně, zejména kritika, že se krajský soud údajně nedostatečně vypořádal s judikaturou týkající se zdanění výnosů z trestné činnosti. To se týká stěžovatelova poukazování na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 3. 2010, č. j. 5 Ca 65/2007 - 77, publ. pod č. 2388/2011 Sb. NSS; a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 - 50, publ. pod č. 1396/2007 Sb. NSS. K tomu je třeba uvést, že z citovaného rozsudku Městského soudu v Praze vyplývá pouze tolik, že „*[č]innost naplňující skutkovou podstatu trestného činu nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 187 odst. 1 tr. zák. z roku 1961 není činností, která by mohla být povolena, či na kterou by mohlo být vydáno oprávnění. Prospěch dosažený tímto trestným činem tedy není příjmem, jímž by došlo ke zvýšení majetku žalobkyně odsouzené za tento trestný čin, a který by proto podléhal dani z příjmů.*“ Krajský soud se s tímto judikátem vypořádal zcela dostatečně, když v bodě 43 svého rozsudku uvedl, že „*na nyní posuzovanou věc nedopadá, navíc žalobce měl v posuzované věci příjmy z podnikatelské činnosti, kterou vykonával na základě živnostenského oprávnění.*“ Stejně tak se zdanění činnosti, na kterou pro její protizákonnost vůbec nelze vydat živnostenské oprávnění, týkal i citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, v němž šlo o zdanění příjmů z dlouhodobého nelegálního dovážení mobilních telefonů ze zahraničí a jejich následného prodeje. K tomuto rozsudku je nutno uvést, že ani sám stěžovatel jej v žalobě neuváděl, takže je překvapivé, že vytýká krajskému soudu, že se s ním nevypořádal; zejména je však třeba uvést na pravou míru, že se týkal toliko klasifikace různých druhů příjmů z pohledu zákona č. 586/1992 Sb., o daních

pokračování

z příjmů, a rozhodně v něm nebylo řečeno „že rozhodnutí požadující podíl na výnosu z trestné činnosti je nicotné“, jak tvrdí stěžovatel. Nicotnost správního rozhodnutí je specifická vlastnost správních rozhodnutí vymezená pro daňová řízení v § 105 daňového řádu, o níž v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu vůbec nešlo, ostatně se v něm zmínka o ní ani nevyskytuje. Oba rozsudky se týkaly zákonnosti platebních výměrů na daň z příjmů z činnosti, na kterou pro její nelegální povahu nebylo možno ani vydat živnostenské oprávnění; není tedy vůbec zjevné, jakou mohly mít relevanci pro rozhodování krajského soudu o zákonnosti daňové exekuce na daňový nedoplatek, který vzešel ze stěžovatelovy činnosti, kterou vykonával sice v rámci svého živnostenského oprávnění, ovšem podvodným způsobem, jak následně konstatovaly trestní soudy.

Pokud stěžovatel vytýká krajskému soudu, že „ve svém rozsudku nijak nerefletoval na rozhodnutí R 53/1974“, je třeba stěžovateli připomenout, že on sám jej v kasační stížnosti cituje takřka nedohledatelným způsobem a v žalobě jej nezmiňoval vůbec. Nejvyšší správní soud pak nevidí důvod, proč by měl krajský soud vyhledat a zohlednit právě toto rozhodnutí, kterým je rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 1974, sp. zn. 3 To 2/74, které se týkalo trestných činů rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví a zkrácení daně. Citované rozhodnutí se vyjadřovalo pouze k tomu, že zatajení příjmu docíleného trestným činem v daňovém přiznání a neodvedení daně z takového příjmu nelze posuzovat jako trestný čin zkrácení daně, což je právní otázka nedopadající na stěžovatelův případ; zejména však snad ani nelze vážně mínit stěžovatelovu výtku krajskému soudu, že se měl nechat inspirovat rozhodováním trestních soudů odsuzujících v období socialismu soukromě pracujícího truhláře za jeho „soukromé podnikání“ k pětiletému trestu odnětí svobody.

Nelze tak dost dobře tvrdit, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku možnosti zdanění příjmů z trestné činnosti, ostatně tato otázka nebyla a neměla být vlastním předmětem jeho přezkumu. Nic na tom nemění ani stěžovatelovo tvrzení, že nemohl uplatnit výtky proti samotnému vyměření daně dříve než v exekučním řízení.

Stěžovatel sice opakovaně tvrdí, že výtky směřující proti samotnému vyměření daně uplatňoval až v řízení exekučním, neboť je nemohl uplatnit dříve, krajský soud ovšem toto jeho tvrzení dostatečně vyvrátil poukazem na to, že již v řízení vyměřovacím uplatnil opravné prostředky, konkrétně odvolání proti platebnímu výměru na daň z příjmů za rok 1998. Nenapadl sice odvoláním všechny platební výměry a i v případě napadeného platebního výměru bylo jeho odvolání neúspěšné, je však zjevné, že opravné prostředky mohl uplatňovat a uplatňoval již ve fázi vyměření daně. Nepřípadné jsou pak stěžovatelovy námitky, že podávání opravných prostředků před jeho pravomocným odsouzením by bylo v rozporu se zákazem nucení k sebeobviňování, který je dovozován z článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a byl vyložen například v nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2006, sp. zn. I. ÚS 671/2005 (<http://nalus.usoud.cz>). Poukazem na tento nálezy se stěžovatel patně snaží vyvolat dojem, že stál před dilematem, zda mlčet a zůstat pasivní ve vyměřovacím řízení, nebo zda v něm uplatňovat opravné prostředky a poskytnout orgánům veřejné moci informace, které by proti němu mohly použít v trestním řízení. Takový dojem je však zcela iluzorní a nepodporuje jej nic ani ve správním spise, ani v nynějších stěžovatelových vyjádřeních. Není jistě úkolem Nejvyššího správního soudu dovozovat, jaká tvrzení by stěžovatel v takových opravných prostředcích uplatnil, nicméně pokud by zpochybňoval výši příjmů, které mu plynuly z jeho podnikatelské činnosti, pak by zároveň zpochybňoval výši škody, kterou způsobil svou trestnou činností. Hrozba nucení k sebeobviňování zde tedy vůbec není patrná. Stěžovatel navíc nijak nevyvrátil tvrzení žalovaného, že mu nic nebránilo, aby podával opravné prostředky ve vyměřovacím řízení poté, co mu bylo v roce 1999 sděleno první trestní obvinění.

Stěžovatel dále vytýká krajskému soudu, že se dostatečně nevypořádal s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2004, č. j. 3 As 16/2004 - 73, publ. pod č. 458/2005 Sb. NSS, podle nějž platí: „*Podmínkou pro povolení obnovy řízení podle ustanovení § 62 odst. 1 písm. e) správního řádu je existence pravomocného rozhodnutí o spáchání trestného činu, jímž bylo dosaženo vydání rozhodnutí, ohledně něhož je obnova řízení navrhována. Pouhé podezření ze spáchání trestného činu, popř. skutečnost, že určitá osoba byla obžalována pro spáchání trestného činu, důvodem pro obnovu řízení podle tohoto ustanovení není.*“ Jde o právní názor, který se týká řízení podle správního řádu, nikoli podle daňového řádu, ovšem ani jeho přiměřená aplikace na daňové řízení by na závěrech krajského soudu nemohla nic změnit. V citovaném rozsudku šlo totiž o to, že důvodem obnovy řízení ve věci platebního výměru na dlužné pojistné na důchodové zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti mělo být trestní odsouzení bývalého společníka společnosti s ručením omezením, jehož machinace v účetnictví vedly ke zvýšení základu pro výpočet pojistného. Ve stěžovatelově případě však nelze tvrdit, že by jeho trestní stíhání a následné odsouzení za trestný čin podvodu mohlo být novou skutečností, kvůli které by se jeho podnikatelská činnost, jež byla předtím zdaněna pravomocnými platebními výměry, stala náhle nezdanitelnou. Ani z výše citovaných rozhodnutí soudů ve správním soudnictví týkajících se zdanění příjmů z trestné činnosti ostatně rozhodně nelze dovodit právní názor, že by se příjmy a přidaná hodnota, které byly pravomocně zdaněny, mohly stát náhle nezdanitelnými a před zdaněním chráněnými jen proto, že bylo následně zjištěno, že se při jejich dosahování daňový subjekt dopustil trestného činu, a že by tedy pravomocné odsouzení za takový trestný čin mohlo být důvodem obnovy řízení ve smyslu § 117 až § 120 daňového řádu. Ostatně pokud je soudu známo, stěžovatel žádný návrh na povolení obnovy řízení nepodal ani před svým pravomocným odsouzením, ani po něm.

Co se týče odůvodnění vedoucího k závěru o zákonnosti samotného napadeného rozhodnutí žalovaného, Nejvyšší správní soud neshledal, že by rozsudek krajského soudu trpěl v jakémkoli ohledu nepřezkoumatelností ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ostatně stěžovatelovy výše vyvrácené výtky ohledně toho, že se krajský soud nevypořádal s některými jeho námitkami či s některými relevantními soudními rozhodnutími, směřovaly výhradně do oblasti posouzení zákonnosti samotného vyměření daně, nemířily tedy proti samotnému exekučnímu rozhodnutí, jež zde bylo předmětem soudního přezkumu. I podle názoru Nejvyššího správního soudu tak bylo odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu srozumitelné a přesvědčivé zdůvodnilo, proč nebyl nezákonným závěr žalovaného o tom, že nebyly dány důvody pro odložení daňové exekuce či její zastavení. S tímto závěrem se ztotožňuje i zdejší soud a dospívá v posouzení této právní otázky ke shodným závěrům jako krajský soud.

Ani v kasační stížnosti totiž stěžovatel nepředložil žádná relevantní tvrzení svědčící pro to, že ustanovení § 181 odst. 1 a 2 daňového řádu vyžadovala, aby bylo exekuční daňové řízení vedené proti němu odloženo či zastaveno. Podle těchto dvou ustanovení daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2013, platilo:

„(1) Správce daně může daňovou exekuci na návrh dlužníka nebo z moci úřední částečně nebo zcela odložit, zejména šetří-li se skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce, vyloučení předmětu exekuce ze soupisu věcí nebo podmínky pro posečkání úhrady nedoplatku. Nestanoví-li správce daně v rozhodnutí o odložení daňové exekuce jinak, právní účinky již provedených exekučních úkonů zůstávají zachovány. Pomínou-li důvody, které vedly k odkladu daňové exekuce, a nedojde-li k jejímu zastavení, rozhodne správce daně o pokračování v daňové exekuci.

(2) Správce daně na návrh příjemce exekučního příkazu nebo z moci úřední daňovou exekuci zcela nebo zčásti zastaví, pokud

(...)

j) je tu jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat.“

pokračování

Stěžovatel poukazoval ve své žádosti na to, že je u něj dán „jiný důvod, pro který nelze v daňové exekuci pokračovat“, ve smyslu § 181 odst. 2 písm. j) daňového řádu. Tento jiný důvod měl spočívat v tom, že postupem správce daně „dochází k legalizaci výnosů z trestné činnosti“. Žalovaný i krajský soud ve svých rozhodnutích dostatečně zdůvodnili, proč je tento stěžovatelův názor zcela chybný a neopodstatněný; Nejvyšší správní soud tak již pouze odkazuje na svůj výše provedený výklad, vysvětlující oddělenost vyměřovacího řízení, v němž je posuzována povaha zdaňovaných příjmů, od řízení exekučního, pro nějž je povaha těchto příjmů, z nichž byla pravomocně vyměřena daň, již irelevantní. Vzhledem k tomu, že správce daně nemusel dále šetřit skutečnosti rozhodné pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu, nebylo ani namístě, aby daňovou exekuci odložil podle odst. 1.

Ze všech shora vyložených důvodů Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1, věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. a § 120 s. ř. s. Jelikož v řízení úspěšné žalované žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly a stěžovatel nebyl účastníkem úspěšným, bylo o nákladech řízení rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. ledna 2016

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu